

пиране области, отдавна вече завоевани отъ Българитъ, Христіенскыйгъ князь Борисъ-Михаилъ съ трудъ удържалъ политическото равновѣсіе, готовото да ся съсыпе въ колебаніята между Римъ и Византиѣ. А какъвъ исходъ да ся даде на тази прѣпирниѣ? Съ какво и какъ да ся рѣши тя? Ето въпросътъ, който, можемъ да кажемъ, че е былъ най-мѣчната задача на IX-то столѣтіе. Трѣба ли завоеванитъ отъ Българитъ земи на Иллирикъ да останѣтъ въ духовнѣ зависимости, и ако останѣтъ въ зависимость отъ Римъ ли или отъ Византиѣ? — Тази задача ся касаяла непосредственно до Бориса-Михаила. Той му стигало умътъ, че въ неѣ ся таяло за него това, дѣто да бѣде или да не бѣде, и той щѣше да е недостоинъ на призованіето си ако бы ся двоилъ по на дълго.

Тогази, и именно въ 870-тѣ години, ся свършило онова грѣмодно събытіе, на което важностѣ само Славенитъ могатъ да постигатъ, събытіе, което доказало, че мысль-та на Бориса-Михаила узрѣяла ме-